

(reportáž ze 3. semifinále soutěže Notování pod Vyšehradem)

Ve čtvrtek 6. dubna 2006 zazněl v P - klubu v Trojické povel: "*Na značky!*" Ne, nekonaly se zde Sokolské Šibřinky, to jen Cimbura odstartoval svým nezaměnitelným hlasem 3. semifinále soutěže Notování pod Vyšehradem. Než ale zazněl tento tělocvičný povel, slyšeli jsme znělku s řehtáním Šemíka a na forbíně se mi Cimbura pokusil vysvětlit, jak jej mám rozeznat od Belmonda. Základním znakem Belmonda jsou jeho čokoládové oči a Cimbura má boty číslo 45. K rozlišení kdo je jednička použil Cimbura na zádech svého "notovacího" tričku číslovku "jedna" a Belmondo číslo 68, což mělo znamenat, že není druhý. Když si to budu víckrát opakovat, snad je ve finále od sebe konečně rozeznám.

Třetí semifinálový večer měl dvě zvláštnosti. První byla naprostá převaha písničkářů nad kapelami a druhou absence děvčat mezi soutěžícími. Ale ta druhá zvláštnost zde jistě nebyla proto, aby hnutí vedené režisérkou Sommerovou mělo záminku zasáhnout. Prostě tak svedly dohromady účastníky semifinále hlasy publika a i rozhodnutí pořadatelské rady. Pořadatelská rada měla tentokrát, s použitím obvyklé fáze, nezastupitelnou roli. Měla totiž za úkol udělit dvě divoké karty pro finále, tedy doplnit rozhodnutí diváků o další dva finalisty. Pořadatelská rada v obvyklém složení Cimbura, Belmondo a jejich obětavé partnerky Kytka a Bublina měla v čele Oldu Dolejše, vedoucího kapely Sekvoj. Dále byl v účasten i Mirek Burian, dobrista a mandolinista téže kapely, a jako hudební a ženská ozdoba přijala účast v tomto orgánu i Ajka Troníčková z kapely Pouta. Ajka s sebou přivezla kompletní kapelu, která se tenkrát ujala role hosta večera.

Jako první zahájila na "značkách" kapela **Bodlo** z Chodova u Karlových Varů, které postoupilo do semifinále na divokou kartu pořadatelské rady. Klenotem kapely je hlas zpěváka a kytaristy Zdeňka Smolíka. Bodlo předneslo tyto písně:

Válka s múzou

,
Nefertiti

,
Ranní déšť

,
Políbit Salome

a
Rebelka Monte Mauro Jenkinsová

. Bodlo jsem poznal jako kapelu se silně bluegrassovým nádechem. Dnes je Bodlo jinde. Hraje většinou vlastní repertoár, na němž se podílejí jednotliví členové kapely, zejména obrovitý Štefan Timko. Kromě hlasu Zdeňka Smolíka se mi líbí i spojení jeho hlasu se Štefanem Timkem

(Štefan zpívá i sóla) a Vítkem Vojtkem (housle). V minulé reportáži jsem Bodlo pochválil, ale zároveň podotkl, že mi chybí kousíček něčeho, co nedokážu dobře vyjádřit a co vede k mrazení v zádech. Mírný náběh jsem měl v poslední písni se záhadným jménem Monte Mauro Jenkinsová, který ovšem nikdo z kapely nevysvětlil, ale vlastně proč? Ale věřím, že mé příští setkání s těmito sympatickými kluky s drsného kraje pod Krušnými horami můj dojem zlepší.

Jako druhý vystoupil **Pavel Jim Macháček**, jinak též kontrabasista kapely Falešná karta z Nového Města na Moravě. Falešná karta patří mezi tramské kapely, ale Pavlův "odskok" k písničkářství s kytarou je i odskokem od ryze tramského žánru. Ale nakonec, není to jedno? Pavel má stejnou přezdívku jako kontrabasový kolega z Nezmarů - Pavel Drengubák. Ale u Jima z Nezmarů zní zpěv jen pro zasvěcené, ostatně jako o většiny kontrabasistů. Zato zpěv Pavla Jima Macháčka, třiadvacetiletého dlouhohlavého štíhlého kluka s výrazným profilem, zní často a velmi příjemně. Pavel je kluk, který by za písničku a jamování duši vypustil. Tentokrát Pavel Jim Macháček spustil tyto písně: *Nedokončen*
é blues o poslední cigaretě aneb Ministerstvo zdravotnictví varuje

,
O čem Shakespeare nenapsal

,
Dešťovka

,
Smutný klaun

a
Všem

. Témata písní jsou zdánlivě prostá: cesta autobusem, poslední cigareta Petra, deštivá nálada.. Pavel se snaží být osobitý, originální a většinou se mu to daří. Jen v písni Všem jsem vzdáleně slyšel tak trošku "vřešťálovsko- neřežácké" pozadí, ale ve věku 23 let to není neobvyklé. Jinak je Pavel Jim Macháček typická tryskající radost ze zpěvu. Určitě jeho i sympatickou Falešnou kartu znovu rád uvidím.

Třetím v pořadí byl **Michal Vaněk** z Nového Boru. Vysokého, štíhlého a tak trošku rozpačitého Michala Vaňka znají diváci i z kapely Zhasni, s níž rovněž soutěžil na Notování. Michal, který si dovezl vlastní klávesy na elektrický pohon, měl ten večer malinko trému. Myslím, že tréma jej provází celým životem. Jenže u člověka jako je Michal беру trému jako doprovod povahy slušného a skromného člověka. Dávám tomu ale přednost před prázdnou nabubřelostí hluchého duševního prostoru krytého suverenitou. Michalovo demo si občas pouštím a tak jsem některé písně, které ten večer zněly, znal. Michal zazpíval tyto písně

Zdeněk Smolík z vítězného Bodla

foto: Tomáš Pohl ©

ze své hudební i textařské dílny: *Dotknout se slůvkem*, *Balada pro Artura*, *Až na dno nebe*, *Nad Jedlovou horou*

a

Když den si šaty svléká.

V textech Michala Vaňka cítím něhu a pokoru. Je to velmi těžce definovatelná cudnost, která se projevovala například v básních Fráni Šrámka. Křehké melodie charakter veršů zdůrazňují, dávají jim kontury. Zaujala mě píseň *Balada pro Arthura*, která je z divadelního představení zobrazujícího vztah dvou básníků: Paula Verlaina a Arthura Rimbauda. Autorem představení je Michal.

Čtvrtým soutěžícím byl další písničkář a bluesman, **Jarda Holan** z Teplic. Tentokrát Jarda, s typickým šátkem na hlavě, nepřijel jen s doprovodem kytary Ondry Dědiče, ale

THC

(Teplický hudební club) byl doplněn i vysokým Igorem Šikolou a jeho foukací harmonikou. Jarda nám zazpíval tyto písně:

Sonet o motýlech a duze

,
Skála

,
Natalie

,
Pro tebe má lásko

a

Holky zmalovaný

. Zejména zhudebněná Prevertova báseň *Pro tebe má lásko* (překlad Jiří Zábrana) v bluesové podobě mě zaujala už při jejím prvním poslechu. Písně Jardy Holana jsou trošku protikladem křehkosti Michala Vaňka. Jarda Holan cítí blues, což každý neumí. Jeho texty, například *Natalie*, jsou plnokrevné a vtipné a kytara šlape moc pěkně. Jarda dohrál a diváky čekal nelehký úkol - vybrat jediného účinkujícího do finále.

Po přestávce stála na jevišti pardubická **Pouta**. Přiznám, že v minulosti jsem jakoby cítil u Pout určitou stagnaci. Jenže čas pokročil a ten večer jsem Pouta vnímal naplno a bylo mi dost dobře na duši. Pouta nesázejí jen na fantastický hlas Radka Nováka a charisma Ajky Troníčkové. Myslím, že i méně viditelní dělají kapelu kapelou. To platí zejména o nenápadném a tichém kontrabasistovi Pavlu Novákovi a obrýlené a milé tváři druhé zpěvačky Šárky Fuchsové, která udělala come back.

Notování už zná všechny své finalisty

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 27 Duben 2006 04:00

No, a je jasné, že diváci a znalci Pout se těší na nepřehlédnutelného Jardu Buksu a zejména na jeho baladu o *Josefově nové pípě*, která zazněla v přídavku. Ten večer to Poutům hrálo jako z partesů a diváci je nechtěli, i přes poukázání na možné stížnosti obyvatel domu, pustit z jeviště. Abych nezapomněl, ten večer bylo k mání demo Pout, které stojí za poslech.

Jenže pak zazněl "hlas lidu- hlas boží" a diváci se dozvěděli toto pořadí: jako čtvrtý se umístil **Michal Vaněk**
, jako třetí
Jarda Holan a THC
, jako druhý
Pavel Jim Macháček
a na prvním místě
Bodlo
.

V písniích byla první *Nefertiti* od Bodla. Přestože se výsledek hlasování neshodoval s mými hlasy, sportovně blahopřeji kapele Bodlo k úspěchu, který možná ani sama nečekala.

Pokud jde o pořadatelskou radu, udělila první divokou kartu kapele **My3.avi** a druhou **Jardovi Holanovi & THC**
. Kromě obou divokých karet tedy uslyšíme 4. května ve finále **Simonu Klímovou**
,
Martina Rouse
a
Bodlo
.

Je tedy na co se těšit a přijďte se podívat.